

Sygn. akt VIII C 357/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Julita Pietrasiak

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 357/23

UZASADNIENIE

W dniu 24 maja 2023 roku powód (...) Sp. z o.o. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej M. K. powództwo o zapłatę kwoty 2.805,95 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu

9 lipca 2022 roku pozwana zawarła z (...) PL (...) z o.o. umowę pożyczki pieniężnej, na mocy której udostępniono jej kwotę 2.000 zł. Przyznana pożyczkę pozwana zobowiązała się spłacić wraz z prowizją (500 zł) i odsetkami kapitałowymi (61,15 zł) w terminie 30 dni, czego nie uczyniła. Przed zaciągnięciem zobowiązania pozwana dopełniła wszelkich formalności związanych z utworzeniem konta użytkownika na portalu pożyczkodawcy i przesłała pozytywną weryfikację swoich danych oraz numeru rachunku bankowego. Pełnomocnik wskazał ponadto, że powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji.

(pozew k. 3-6v.)

W odpowiedzi na pozew M. K., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda, niezawarcia umowy pożyczki, braku wykazania, że umowa pożyczki została wykonana przez pożyczkodawcę oraz abuzywności postanowień umownych odnoszących się do opłat związanych z pożyczką.

(odpowiedź na pozew k. 56-60v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku nikt się nie stawił.

(pismo procesowe k. 68-74, k. 77-80v., protokół rozprawy k. 88)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2022 roku M. K. zawarła z (...) PL (...). z o.o.

w W. umowę pożyczki nr (...), na mocy której wypłacono jej środki pieniężne w wysokości 2.000 zł. Kwotę tę wraz z prowizją (500 zł) oraz odsetkami umownymi (61,15 zł) pozwana zobowiązała się zwrócić w terminie 30 dni. W przypadku braku spłaty zobowiązania pożyczkodawca był uprawniony do naliczenia odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Przed zawarciem umowy pozwana założyła profil klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz przesłała pozytywną weryfikację swoich danych oraz numeru rachunku bankowego, która została przeprowadzona za pośrednictwem usługi (...).

W tej samej dacie na zweryfikowany numer rachunku bankowego pozwanej – 32 1160 (...) (...) – pożyczkodawca przelał kwotę 2.000 zł.

(umowa pożyczki wraz z załącznikami k. 29-38, potwierdzenie transakcji k. 75)

Na mocy umowy z dnia 13 października 2022 roku pożyczkodawca zbył wierzytelność względem pozwanej na rzecz (...). Następnie (...)

w dniu 19 października 2022 roku zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie wierzytelności.

W myśl postanowień umowy (§ 2 ust. 2), cedent przelewał na rzecz cesjonariusza wierzytelności wskazane z umowie, a cesjonariusz te wierzytelności nabywał w całości, przy czym skutek przeniesienia własności wierzytelności następował pod warunkiem zapłaty przez cesjonariusza ceny określonej w umowie. Zapłata ceny miała nastąpić w terminie 3 dni po podpisaniu umowy (§ 3). W załączniku do umowy cesji wymieniono wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) z dnia 9 lipca 2022 roku wraz z oznaczeniem jej wartości. Dowód zapłaty ceny nie został złożony do akt sprawy.

(umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 20-23, k. 24-28)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlega oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do M. K. wynikająca z zawartej przez pozwaną w dniu 9 lipca 2022 roku umowy pożyczki w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...), wobec niewykazania, iż spełnione zostały oznaczone w umowie cesji warunki zbycia wierzytelności. Przypomnieć należy, że w myśl postanowień umowy cesji, zbycie wierzytelności następowało pod warunkiem zapłaty ceny, która podlegała uiszczeniu w terminie 3 dni od dnia zawarcia umowy. Strony umowy cesji uzgodniły tym samym przesunięcie skutku rozporządzającego w stosunku do dnia zawarcia umowy, co stanowi odstępstwo od zasady podwójnego skutku umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności polegające na powiązaniu tego skutku dopiero z zapłatą ceny, które to rozwiązanie jest dopuszczalne w świetle przepisu art. 510 § 1 k.c. mającym charakter dyspozytywny (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 17 lutego 2015 roku, VI ACA 226/14, L.). Dopóki więc powód jako nabywca nie uiszczył ceny nabycia wierzytelności, nabycie to nie nastąpiło. Dla wykazania skutecznego przejścia wierzytelności niezbędne było zatem przedłożenie bądź dowodu zapłaty ceny przez cesjonariusza, bądź też oświadczenia

o zapłacie ceny i przejściu wierzytelności sporządzonego przez cedenta po ziszczeniu się warunku, o którym mowa wyżej. Żaden z rzeczonych dokumentów nie został jednak załączony do akt sprawy, w konsekwencji nie sposób uznać, aby powód udowodnił w sposób nie budzący wątpliwości, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej. Wyjaśnienia wymaga, że wykazanie nabycia wierzytelności w drodze umowy przelewu wymaga przedłożenia kompletnej umowy przelewu oraz wykazania wypełnienia jej warunków, w szczególności zapłaty ceny nabycia, o ile przeniesienie wierzytelności zostało powiązane z zapłatą ceny. Sąd nie podziela przy tym argumentacji powoda, że fakt nabycia przez niego wierzytelności potwierdza szereg dokumentów załączonych do akt sprawy. Wprawdzie okoliczność przekazania powodowi przez cedenta dokumentacji dotyczącej przelanych wierzytelności mogłaby przynajmniej pośrednio potwierdzać skuteczność cesji, to jednak powód takiego faktu, tj. przekazania dokumentacji, również nie udowodnił. Powód nie przedłożył dokumentu zawierającego oświadczenie cedenta, iż w wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności przekazuje on powodowi dokumentację dotyczącą przelanych wierzytelności. Niewątpliwie zaś dokument taki musiałby zostać sporządzony, skoro w myśl § 4 ust. 4 umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 października 2022 roku, z przekazania dokumentacji miał zostać sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy w formie pisemnej podpisany przez przedstawicieli stron. W konsekwencji uznać należy, że okoliczność, iż powód posiada jakąś dokumentację związaną z umową pożyczki, nie oznacza jeszcze, że ją otrzymał od cedenta w wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności. Niezależnie od powyższej konkluzji zwrócić należy uwagę, że samo wydanie dokumentów jest czynnością techniczną, nie potwierdzającą przejścia wierzytelności. Nie przekonuje także twierdzenie powoda, że cena nabycia stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa. Nic nie stało przecież na przeszkodzie, aby powód przedłożył potwierdzenie uiszczenia ceny, w której sama jej wartość zostałaby zanonimizowana, bądź też oświadczenie cedenta o ziszczeniu się warunku umownego. Inercja powoda w tym zakresie, zwłaszcza wobec podniesionego przez stronę przeciwną zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej, nie pozwala na uznanie, że legitymacja ta została w sprawie dowiedziona. Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, które to pismo może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwie wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania skuteczności cesji wierzytelności, istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, zwłaszcza, wobec podniesionych przez pozwaną zarzutów dotyczących braku legitymacji procesowej czynnej.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 97 k.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.